

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 5206/16
26.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за изнајмљивање некретнина “А.А.” д.о.о. из Б., ул. ..., против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења туженог број: 418-1050/15-ГВ од 21.01.2016. године, у правној ствари накнаде за коришћење грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

- I** Тужба **СЕ ОДБИЈА.**
II **ОБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења Градске управе града Београда - Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Одељења јавних прихода за подручја градске општине Савски венац, број I-02-418-1/440-08-016 од 15.01.2008. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за непокретност – објекат у Б., ул. ..., површине 427 м², зона 2, група ..., шифра 70200, за период од 01.01.2008. године до 31.12.2008. године, у износу од 651.414,12 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 24.03.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због неправилно утврђеног чињениног стања и неправилне примене материјалног права, јер је требало применити Закон о средствима у својини Републике Србије (“Службени гласник РС” бр. 53/95...101/05), а имајући у виду да је предметни објекат у улици ... у власништву Републике Србије, и Закон о државном премућу и катастру и уписима права на непокретностима (“Службени гласник РС” бр. 83/92...101/05), с обзиром на то да је овим законом у

спорном периоду било уређено питање права коришћења на непокретностима. Даље наводи да је тужени орган повредио начела оцене доказа из члана 10. Закона о општем управном поступку, јер није дао јасне разлоге зашто није ценио достављено мишљење Министарства финансија Републике Србије од 22.06.2010. године и пресуду Управног суда 23 У 12323/13 од 02.10.2015. године, већ је само навео да ови докази нису били од утицаја на другачије решење ове управне ствари, имајући у виду пресуду Управног суда 6 У. 4798/13 од 19.11.2015. године и мишљење Секретаријата за финансије од 16.07.2010. године. Сматра да је нејасно из којих разлога су мишљење Секретаријата за финансије и друга пресуда Управног суда имали утицај на решење ове ствари, а мишљење Министарства финансија Републике Србије од 22.06.2010. године и пресуда 23 У. 12323/13, нису. Истиче да предметна непокретност у 2008. години, није била издата у закуп и да у 2008. години тужилац није био корисник предметне непокретности, па није испуњен услов из члана 5. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта (“Службени лист града Београда” бр. 37/04...40/07), који у тужби цитира. Ово са разлога што је је предметни објекат био поверен тужиоцу на привремено управљање и одржавање на основу Споразума закљученог дана 22.09.2004. године, између Републичке дирекције за имовину Републике Србије и Акционарског друштва за одржавање зграда и станова – правног претходника тужиоца “А.А.”-а д.о.о. Б., заведеним у Републичкој дирекцији за имовину Републике Србије под бројем СП .../04, који је доставио уз тужбу. При томе, тужилац никада није био ни уписан у катастар непокретности као носилац права коришћења на предметном објекту, јер се из закљученог споразума не утврђује да је предметни објекат предат тужиоцу на коришћење, у смислу тада важећег Закона о средствима у својини Републике Србије, већ се из овог споразума јасно може утврдити да је Привредно друштво “А.А.” д.о.о. овлашћено да у име Републичке дирекције за имовину води послове у вези са издавањем у закуп објеката који су у Фонду дипломатско-конзуларних представништава. У вези са наведеним, тужилац је уз тужбу доставио Уверење Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Савски венац 02 бр. 952-2308/2015-1 од 31.12.2015. године, наводећи да се из овог уверења несумњиво може утврдити да тужилац није уписан, нити је икада био уписан као носилац права коришћења на предметном објекту у ул. ..., већ да је као носилац права коришћења уписана општина Савски венац, са уделом 1/1. Имајући у виду став из пресуде Управног суда 23 У. 12323/13 од 02.10.2015. године, тужилац сматра, да у конкретном случају није било основа да орган локалне самоуправе обавезе тужиоца на плаћање предметне накнаде. Сматра да наведени споразум не представља доказ на коме се могла засновати одлука првостепеног и туженог органа, а са разлога ближе наведених у тужби. Како у спорном периоду предметни објекат није био издат у закуп, нити је остварен било какав приход, то је, по мишљењу тужиоца, став туженог органа, да тужилац остварује одређени приход издавањем у закуп предметног простора, паушалан и беспредметан. У вези са тим указује на Одлуку о накнади за коришћење грађевинског земљишта, у којој се не наводи да накнаду плаћа лице које од објекта на било који начин остварује приход. С тога се поставља питање, на основу чега је тужени орган уопште утврдио да тужилац остварује приход од издавања непокретности у закуп, као и на основу чега је утврђена опорезива површина објекта за које је утврђена обавеза плаћања накнаде за коришћење грађевинског земљишта. Са наведених разлога тужилац истиче да није корисник предметне непокретности у стварно-правном смислу, у складу са чланом 12. Закона о средствима у својини Републике Србије и чланом 5. Закона о

државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима, који закони су важили у време доношења решења првостепеног органа од 15.01.2008. године. На основу свега наведеног у тужби, тужилац сматра да је у правостепеном управном поступку повређено основно начело законитости из члана 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и основна начела из члана 5., 6., 8., 9. и 10. Закона о општем управном поступку и да је учињена битна повреда поступка из члана 125. истог закона, што све представља неправилности које су биле разлог за ништавост решења, у смислу члана 153. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и члана 257. став 1. тачка 5) Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд у складу са Законом о управним споровима, одржи расправу на којој ће позвати туженог и заступника тужиоца и донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава оспорено решење, оглашава се ништавим решење Секретаријата за финансије Градске управе града Београда, Управе јавних прихода града Београда, Одељења јавних прихода за подручје градске општине Савски венац, број I-02-418-1/440-08-16 од 15.01.2008. године и поништавају све правне последице које је произвело. Тужилац је предложио и да Управни суд обавезе првостепени орган да тужиоцу изврши повраћај уплаћене накнаде за грађевинско земљиште у износу од 651.414,12 динара, са законском затезном каматом од дана уплате од стране тужиоца до дана коначне исплате, и да надокнади тужиоцу трошкове управног поступка у износу од 60.000,00 динара, на име састава захтева за оглашавање ништавим решења од стране пуномоћника – адвоката, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, са законском затезном каматом од дана пријема одлуке, до дана исплате, под претњом принудног извршења, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем првостепеног органа од 15.01.2008. године, тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за пословни простор у Б., у улици ..., за период од 01.01.2008. године до 31.12.2008. године, у износу од 651.414,12 динара, те да је тужилац, дана 10.11.2015. године поднео туженом органу захтев ради оглашавања ништавим овог решења, са разлога што је у конкретном случају погрешно примењен правни пропис на основу којег се решава ова пореска управна ствар, односно зато што нису примењене одредбе тада важећих Закона о средствима у својини Републике Србије (“Службени гласник РС” бр. 53/95...101/05) и Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима (“Службени гласник РС” бр. 83/92...101/05), као и због битне повреде Закона о општем управном поступку. Поступајући по наведеном захтеву, тужени орган је утврдио да тужилац против наведеног решења није уложио жалбу, тако да је исто постало и коначно и правноснажно. Тужени је даље утврдио да је предметна обавеза тужиоцу утврђена

према поднетој Пријави за грађевинско земљиште, а на основу чл. 2а и 54. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 26/2001...61/2007), док су висина накнаде, рокови и начин плаћања одређени на основу одредби Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта (“Службени лист града Београда”, бр. 37/2004...40/2007). Даље је увидом увидом у поднету Пријаву за грађевинско земљиште тужиоца, тужени орган утврдио да је претежна делатност тужиоца изнајмљивање некретнина – шифра: 70200, односно нова шифра: 68.20 -изнајмљивање властитих или изјамљених некретнина и управљање њима, те да према расположивим подацима, објекат у улици ... у Б., у 2008. години, није издата у закуп, док је подносилац захтева преузео обавезе из Споразума од 22.09.2004. године, закљученог између Републичке дирекције за имовину Републике Србије и Акционарског друштва за одржавање зграда и станова “А.А.” д.о.о. Б., између осталих обавезу текућег и инвестиционог одржавања објекта, послове везано за учешће у поступцима пред државним органима и друге обавезе у вези са примљеним непокретностима, где спада и плаћање накнаде за коришћење грађевинског земљишта, сходно члану 5. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта. Како је наведеним споразумом од 22.09.2004. године уговорено да тужилац управља, располаже и одржава зграде у власништву Републике Србије, које су намењене за смештај дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, о чему доноси годишњи програм рада и пословања са финансијским планом, на који сагласност даје Влада Републике Србије, које обухвата текуће пословање и инвестиционо одржавање и улагање у непокретности (члан 7.), наплаћује закупнину по потписаним уговорима и од тих прихода за покриће трошкова пословања користи до 30% (члан 6.); те како се на основу издавања у закуп остварују одређени приходи, то је тужени орган нашао да тужилац има обавезу извршавања законских и других обавеза у вези са тим непокретностима, где спада и плаћање накнаде за коришћење земљишта, сходно Одлуци о накнади за коришћење грађевинског земљишта, па је правилно тужилац означен као обвезник накнаде за коришћење грађевинског земљишта. Код наведеног чињеничног и правног стања ствари, тужени орган је нашао да не постоје разлози који су прецизно и таксативно предвиђени чланом 257. Закона о општем управном поступку и оспореним решењем одбио, као неоснован захтев тужиоца за оглашавањем ништавим решења од 15.01.2008. године.

Одредбом члана 257. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10), прописано је да се ништавим оглашава решење: 1) које је у управном поступку донесено у ствари из судске надлежности или у стварима у којима се уопште не може решавати у управном поступку; 2) које би својим извршењем могло проузроковати неко дело кажњиво по кривичном закону; 3) извршење није могуће; 4) које је донео орган без претходног захтева странке (члан 116), а на то странка није накнадно, изричито или прећутно пристала и 5) које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости.

Полазећи од чињенице да је тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за 2008. годину правноснажним решењем од 15.01.2008. године и навода из захтева за оглашавање ништавим тог решења, Управни суд налази да је правилно поступио тужени орган када је одбио захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења првостепеног органа о утврђивању накнаде за коришћење грађевинског земљишта, јер и по оцени суда, нису били испуњени услови из цитиране

одредбе члана 257. Закона о општем управном поступку да се решење огласи ништавим. За своју одлуку тужени је дао јасне и правно аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе у којима тужилац понавља наводе из захтева, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на законитост оспореног решења, јер се и наводима тужбе у суштини оспорава законитост решења од 15.01.2008. године, којим је тужилац обавезан на плаћање накнаде за коришћење грађевинског земљишта, а не законитост решења којим је одбијен захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења од 15.01.2008. године. Тужилац је имао право да поднесе жалбу против решења којим му је утврђена обавеза плаћања накнаде за коришћење грађевинског земљишта, али то право тужилац није искористио.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за повраћај уплаћене накнаде за грађевинско земљиште, јер је тужба одбијена, као ни о захтеву за накнаду трошкова управног поступка, јер о овим трошковима одлучује орган управе.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), које се примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.05.2017. године, 14 У 5206/16

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП